

[Indenrigsministeren.]

det ærede medlem i, at den ambulatoriske virksomhed må udvides, og at vi bør bygge plejehjem i større udstrækning end hidtil.

Må jeg dernæst sige et par ord om Hjørring; det gælder også som svar til hr. Jens Frandsen. Når man siger, at den oprindelige lov om opførelse af statshospitaler placerede Hjørring som nr. 3, men at senere forhandlinger og udvalgsbehandlinger har placeret Hjørring som nr. 5, vil jeg gerne understrege, at der ikke ved dette udvalgs betænkning er taget stilling til placeringen; det er ikke derved givet, at Hjørring er skudt ned som nr. 5. Jeg er meget vel klar over, at der melder sig meget store problemer for Hjørring, men jeg synes nok, det kunne være en interessant opgave for det kommende udvalg at drøfte med mig problemet netop om prioriteringen.

Til hr. Skræppenborg-Nielsen vil jeg gerne sige, at det naturligtvis er rigtigt, at vi har for få bevillinger på dette område. Jeg vil gerne her nævne, at kort tid efter, at jeg var blevet indenrigsminister, foretog jeg sammen med direktøren for statshospitalerne en rundrejse til praktisk talt alle landets statshospitaler og til en række plejehjem, og det gav mig et meget levende indtryk af, at den bevillingsramme, vi havde til investeringer på dette område, var for lille. Jeg har siden da — det må jeg vel have lov til at sige — arbejdet inden for regeringens økonomiudvalg for at få en forøgelse af disse bevillinger, og det er mit indtryk nu, at der er en meget klar forståelse i økonomiudvalget for, at det bliver nødvendigt at udvide disse rammebevillinger i hvert fald for 1968-69, hvis vi overhovedet skal gøre os håb om at kunne opfylde de planer, vi i øjeblikket arbejder med med henblik på inden for en overskuelig årrække at opnå en bedre dækning landet over med psykiatriske sengepladser.

Jeg vil gerne sige til hr. Skræppenborg-Nielsen, at han ikke skal lade sig skræmme af, at der står „kan“ i lovforslaget. Hr. Skræppenborg-Nielsen kan være fuldstændig rolig, og jeg ved, at hvis jeg ikke gør noget, vil han fra folketingets talerstol forfølge mig på det bitreste.

Fru Grethe Philip gjorde en række bemærkninger, som jeg i og for sig må være enig i; bl.a. pegede fru Grethe Philip på nødvendigheden af en plejhjemsafslætning

for Glostrup i perioden, indtil det nye Herlev hospital kan tages i brug, formentlig først om en 9-10 år. Jeg er enig deri, og jeg vil oplyse, at vi i øjeblikket arbejder med problemet i direktoratet. Om vi kan nå at fremskynde dette, samtidig med at også andre ting skal fremskyndes ud over de bevillinger vi har, er vanskeligt at sige i øjeblikket, men vi erkender problemets eksistens.

Jeg er enig i, at der ved alle kommende storhospitaler bør være børnepsykiatriske afdelinger, fordi vi her står over for et område, hvor dækningen er meget, meget svag landet over, og hvor behovet derfor er meget, meget stort. Men jeg vil gerne understrege, at den vanskelighed, vi har stået over for i de forløbne år, jo har været denne, at vi har haft begrænsede bevillinger, og at det derfor har været nødvendigt at foretage en prioritering af opgaverne. Så kan man diskutere denne prioritering, og man kan på lokalt hold i meget høj grad bebrejde os, at prioriteringen ikke har været til fordel for de specielle interesser, man ønsker at tilgodese, men en prioritering var nødvendig.

Så nævnte fru Grethe Philip, at der skal opføres mange boliger ved det kommende hospital i Herlev, og rejste spørgsmålet, om der også var tænkt på børnehaver til personalets børn. Jeg erindrer ikke, at vi har været inde på det spørgsmål, men det er klart, at jeg på den givne foranledning vil undersøge det.

Endelig sagde fru Grethe Philip, at hendes parti ville acceptere ekspropriation, hvis det bare blev holdt inden for det begrænsede, det nødvendige område. Jeg kan forsikre fru Grethe Philip om, at jeg ikke drømmer om at ekspropriere større areal, end der skal bruges, men der skal bruges en del, idet erfaringen jo viser, at et psykiatrisk hospital er mere pladskrævende end et somatisk.

Jeg takker hr. Diderichsen, fordi han så klart sagde, at hans parti går ind for store offentlige investeringer. Nu slås jeg jo for statshospitalerne, men mine kolleger slås for deres område, og vi er da glade for, at partiet liberalt centrum forstår, at vi skal udvide de offentlige investeringer, jeg forstod på alle områder, og at partiet var villig til at være med til at skaffe de nødvendige midler.

Jeg kan ikke sige så forfærdelig meget til de herrer Poul Dalsager og Jens Frand-